

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ.
Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΓΝΩΜΗΣ.
(Από τον φοιτητή Θεολογίας κ. Σοφό Μιχάλη).

Δεν θα παύση η Αγία του Χριστού Ορθόδοξος Εκκλησία, να αναδεικνύη αγίους έως της συντελείας του αιώνος. Χαίρει η Εκκλησία διά τους νεοφανείς αγίους, εξαιρέτως δε, διά το νέκταρ το γλυκύτατον της εναρέτου ζωής, το πολύτιμον σκεύος των δωρεών του Παναγίου Πνεύματος, τον Θεοφόρον Ιεράρχη, τον Άγιον Νεκτάριον επίσκοπον, Πενταπόλεως.

Ο Άγιος του Θεού, γεννήθηκε την 1 Οκτωβρίου του 1846 στην Σηλυβρία της Ανατολικής Θράκης κι έλαβε το όνομα Αναστάσιος. Οι γονείς του ήταν ο Δημοσθένης Κεφάλας κι η Μαρία Κεφαλά. Η μητέρα του ήταν πολύ ευσεβής και όταν ο Άγιος ήταν πέντε ετών του δίδαξε τον ν' ψαλμό του Δαβίδ. Όταν ο Αναστάσιος έφθανε στον στίχο "διδάξω ανόμους τας οδούς σου" τον επαναλάμβανε πολλές φορές, σαν να ήξερε πόσο καθοριστικός θα ήταν ο ρόλος του αργότερα.

Για λόγους οικονομικούς αφού τελείωσε το Δημοτικό και το Σχολαρχείο στην πατρίδα του, έφυγε σε ηλικία δεκατεσσάρων χρονών για την Κωνσταντινούπολη, και προσελήφθη ως υπάλληλος σε συγγενικό κατάστημα με μόνη αμοιβή στέγη και τροφή. Παρά τις δύσκολες συνθήκες βρίσκει κατάφύγιο στη μελέτη, τη μόνιμη στη ζωή του συντροφιά και, μάλιστα, όσα από τα ρητά τα θεωρούσε ωφέλιμα για τους αγοραστές του, τα σημείωνε στα περιτυλίγματα του καπνού. Αργότερα εργάστηκε ως παιδονόμος στο Αγιοταφικό Μετόχι της Πόλης, όπου διευθυντής ήταν ο θείος του. Αγαπούσε και συμμετείχε σχεδόν κάθε ημέρα στις εκκλησιαστικές ακολουθίες. Ο πόθος διά την Μοναχική Πολιτεία ήταν διακαής.

Το 1868 σε ηλικία είκοσι ετών φεύγει από την Πόλη και μεταβαίνει στην Χίο και υπηρετεί ως γραμματοδιδάσκαλος στο Λιθί, έως το 1873, όπου προσέρχεται στην Νέα Μονή και μετά από τριετή δοκιμασία λαμβάνει στις 7 Νοεμβρίου 1876 το αγγελικό σχήμα με το όνομα Λάζαρος. Στις 15 Ιανουαρίου (ημέρα της βαπτίσεώς του) το 1877 χειροτονείται διάκονος από τον μητροπολίτη Χίου, Γρηγόριο και μετονομάζεται σε Νεκτάριο. Στην Χίο φοιτά στο Γυμνάσιο, αλλά ο σεισμός του 1881 τον αναγκάζει να έρθει στην Αθήνα, όπου στο Βαρβάκειο δίνει τις απολυτήριες εξετάσεις, ως κατ' οίκον διδαχθείς και παίρνει το απολυτήριο.

Το 1881 ταξιδεύει στην Αλεξάνδρεια, όπου συναντά τον πατριάρχη Σωφρόνιο, ο οποίος τον παροτρύνει να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο, κάτι που γίνεται εφικτό με την οικονομική υποστήριξη των αδελφών Χωρέμη. Το 1882 πήρε την υποτροφία του κληροδοτήματος Α.Γ. Παπαδάκη. Πήρε το πτυχίο του τον Οκτώβριο του 1885 με βαθμό "καλώς".

Στις 23 Μαρτίου του 1886 χειροτονείται πρεσβύτερος από τον Αλεξανδρείας Σωφρόνιο. Στις 6 Αυγούστου του ιδίου έτους χειροθετείται Μέγας Αρχιμανδρίτης και Πνευματικός και τοποθετείται στην Πατριαρχική Αντιπροσωπεία Καΐρου. Εργάζεται συνεχώς με ζήλο και αυταπάρνηση. Η Εκκλησία της Αλεξανδρείας τον αμείβει με το ύπατο αξίωμα. Στις 15 Ιανουαρίου του 1889 χειροτονείται μητροπολίτης Πενταπόλεως, στον Άγιο Νικόλαο Καΐρου (ο οποίος ανακαινίστηκε ριζικώς υπό του Αγίου), από τον Πατριάρχη Σωφρόνιο, τον πρώην Κερκύρας Αντώνιο και τον Σιναίου Πορφύριο. Ως μητροπολίτης συνέχισε να ασκεί τα ίδια καθήκοντα, χωρίς μάλιστα να πληρώνεται, λόγω της δεινής οικονομικής κατάστασης του Πατριαρχείου. Έλαβε ενεργό μέρος για

τις εκδηλώσεις της 50ετηρίδος της αρχιερατείας του ευεργέτη και προστάτη του Πατριάρχη, που έμελλε να γίνει διώκτης του. Με μεγάλη ταπείνωση δέχτηκε το αξίωμα της αρχιερωσύνης και είναι αξιοσημείωτο να αναφέρωμεν τι έλεγε προς τον Κύριο: "Κύριε διατί με ανύψωσες εις τοσούτον μέγα αξίωμα; Εγώ σου εζήτησα να γίνω μόνον Θεολόγος κι όχι Μητροπολίτης. Εκ νεαράς ηλικίας Σου εζήτησα να γίνω ένας απλός εργάτης του Θείου Λόγου Σου, και Συ, Κύριε, τώρα με δοκιμάζεις με τόσα πράγματα. Αλλ' υποτάσσομαι, Κύριε, εις το θέλημα Σου, και δέομαι: καλλιέργησε εντός μου την ταπεινοφροσύνην και τον σπόρον των λοιπών αγίων αρετών, δι' ων τρόπων γνωρίζεις, και αξιώσόν με να ζήσω πάσας τας επί γης ημέρας μου συμφώνως προς τους λόγους του μακαρίου Παύλου, όστις λέγει: "Ζω Δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός". Και ο Κύριος εισάκουσε τη δέηση του ταπεινού Ιεράρχου. Οι αρετές του Αγίου διεδόθησαν παντού και όλοι μιλούσαν με θαυμασμό για το θησαυρό που τους χάρισε ο Θεός. Όμως ο δημιουργός της κακίας, ο διάβολος, δεν άργησε να κάνει την εμφάνισή του. Πράγματι κάποιοι φιλόδοξοι κληρικοί που είχαν εισχωρήσει στο περιβάλλον του ενενηντάχρονου Πατριάρχη διέβαλαν τον Άγιο ότι δήθεν ξεσηκώνει το λαό και επιδιώκει να αναλάβει τον Θρόνο της Αλεξανδρείας. Μάλιστα υπαινίχθησαν και ηθικές παρεκτροπές του δικαίου Νεκταρίου. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την παύση του Αγίου από τη Διεύθυνση του Πατριαρχικού Γραφείου και ... του επέτρεπαν να λαμβάνει μέρος τροφής εν τη κοινή τραπέζη μετά των ιερέων και να διαμένει στο οίκημα της Πατριαρχικής Επιτροπείας. Μετ' ολίγον αποπέμπεται από την Αίγυπτο με την αιτιολογία "μη δυνειθείς να εξοικειωθή προς το κλίμα της Αιγύπτου". Μάταια ζήτησε να συναντήσει τον Πατριάρχη. Οι πιστοί εθλίβησαν που στερήθησαν τον "συμπαθέστατον των Αρχιερέων και τον αγαθώτατον και δραστηριώτατον των κληρικών".

Εδέχθη ο θείος πατήρ την αδικίαν ταύτην και πικρή δοκιμασία εν πολλή ευχαριστία προς τον Κύριον και ανεχώρησε από την Αίγυπτο κι ήλθε στην Αθήνα το 1889, χωρίς χρήματα και απογοητευμένος αναζητώντας εργασία, αδυνατώντας να πληρώσει ακόμη και τα ενοίκια στην Νεάπολη (Εξάρχεια). Μετά από αγώνες καταφέρνει να πάρει μία θέση ιεροκήρυκος στην Εύβοια. Τον Ιούλιο του 1893 μετατίθεται στην νομό Φθιωτοφωκίδος όπου εργάζεται ακάματα για μόλις έξι μήνες, αφήνοντας άριστες εντυπώσεις. Τον Μάρτιο του 1894 αναλαμβάνει τη διεύθυνση της Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής.

Εργάζεται με ζήλο Θεού για την εμφύτευση του ιερού ζήλου της ιεροσύνης στους ιεροσπουδαστές του, αλλά και την επαγγελματική τους αποκατάσταση, την αναμόρφωση του αναλυτικού προγράμματος της σχολής, ακόμη και για την καλύτερη φαγητού και την άθληση. Κατάφερε να χορηγούνται τέσσερις υποτροφίες κάθε χρόνο για μαθητές προερχόμενους από τη Μικρά Ασία. Το κυριότερο είναι ότι αποτελεί για αυτούς ένα ζωντανό παράδειγμα. Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στη λατρευτική ζωή και ανέδειξε ως λατρευτικό κέντρο το ναό του Αγίου Γεωργίου της Ριζαρείου και τη σχολή πνευματικό ίδρυμα προσκαλώντας επιστήμονες να δίνουν διαλέξεις. Η προσευχή του ήταν το σημαντικότερο λίπασμα για την άνθηση της σχολής. Παράλληλα ασκούσε και λειτουργικό, κηρυκτικό, εξομολογητικό και φιλανθρωπικό έργο. Σχετίζεται με τον παπα-Πλανά και παίρνει μέρος στις αγρυπνίες στο εκκλησάκι του Αγίου Ελισαίου όπου έψαλαν οι Παπαδιαμάντης και Μωραϊτίδης. Τον Ιούλιο του 1898 επισκέπτεται για πρώτη φορά το Άγιο Όρος. Διέμεινε για ένα μήνα και επισκέφτηκε τα κυριότερα μοναστήρια και σκήτες. Συνδέθηκε ιδιαίτερα με τον Γέροντα Δανιήλ με τον οποίο διατήρησε μία πολύχρονη φιλία. Επίσης συνεδέθη με τον π. Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη ο οποίος αργότερα διαδέχθηκε τον Άγιο Σάββα της Καλύμνου στην πνευματική καθοδήγηση της μονής στην Αίγινα. Το επόμενο καλοκαίρι (Αύγουστος 1898) ταξίδεψε στην Κωνσταντινούπολη και την γενέτειρά του Σηλυβρία. Είχε την ευκαιρία να προσκυνήσει την εικόνα της Παναγίας της Σηλυβριανής και τους τάφους των γονέων του. Το 1904 έγινε πραγματικότητα η επιθυμία του για ίδρυση γυναικείας μοναστικής αδελφότητας, αρχικά αποτελουμένης από τέσσερις αδελφές. Ο Άγιος δεν έπαυε να τις κατευθύνει πνευματικά, να τις στηρίζει ηθικά και οικονομικά. Στις 7 Φεβρουαρίου του 1908 υπέβαλε την παραίτησή του από τη διεύθυνση της Ριζαρείου λόγω ασθένειας.

Αφοσιώνεται στην καθοδήγηση των μοναχών, στην ανοικοδόμηση της μονής, στη συγγραφή και στην πνευματική και οικονομική στήριξη των αδυνάτων κατοίκων του. Οι δοκιμασίες όμως δεν σταμάτησαν. Για ποικίλους λόγους η επίσημη αναγνώριση της μονής δεν ήλθε παρά μόνο όταν ο Άγιος είχε κοιμηθεί. Επιπλέον, κατηγορήθηκε για ανηθικότητα από τη μητέρα μίας κοπέλας που κατέφυγε στη μονή να μονάσει. Όλες αυτές τις δοκιμασίες τις βίωνε με απόλυτη εμπιστοσύνη στο Θεό και είναι χαρακτηριστικό πως μία

από τις προσφιλείς ασχολίες του ήταν η φιλοτέχνηση σταυρών στους οποίους έγραφε "Σταυρός μερίς του βίου μου".

Η υγεία του Αγίου ήταν πάντα εύθραυστη. Από τις αρχές του 1919 η πάθηση του προστάτη άρχισε να επιδεινώνεται. Μετά από παράκληση των μοναχών εισάγεται στις 20 Σεπτεμβρίου στο Αρεταίειο νοσοκομείο των Αθηνών, όπου νοσηλεύτηκε για πενήντα ημέρες. Την Κυριακή 8 Νοεμβρίου του 1920, προς το μεσονύκτιο παρέδωσε πλήρης ουρανίου γαλήνης την μακαρία ψυχή του εις χείρας Θεού ζώντος, τον οποίο αγάπησε εκ νεότητος και δι' όλου του βίου εδόξασεν, σε ηλικία 74 ετών. Το τίμιο λείψανο του Αγίου ευωδίαζε και ευώδες μύρον έκβλυζε από το πρόσωπό του. Αυθημερόν μεταφέρθηκε στην Αίγινα, στο Μοναστηράκι του κι εψάλη η εξόδιος ακολουθία και ετάφη εν συρροή κλήρου και λαού.

Ο τάφος του ανοίχτηκε επανειλημμένα κατά τα επόμενα χρόνια και για είκοσι και πλέον έτη το σώμα του ήταν σώνον και αδιάφθορον, εκχέον την άρρητον ευωδίαν της αγιότητας ως μυροθήκη του Αγίου Πνεύματος. Αλλ' ύστερον διελύθη, κρίμασιν ος οίδεν ο Θεός, ως διελύθησαν πολλά αδιάφθορα λείψανα αγίων. Στις 2 Σεπτεμβρίου του 1953 έγινε η ανακομιδή των χαριτόβρυτων λειψάνων του, υπό του Μητροπολίτη Ύδρας Προκοπίου, παρισταμένων και άλλων κληρικών, μοναχών και πλήθους λαού. Μια άρρητη ευωδία πλημμύρισε την περιοχή. Το 1961 έγινε η επίσημος αναγνώρισις του Αγίου από το Οικουμενικό Πατριαρχείο.

"Μέγας ο Κύριος ημών και της μεγαλοσύνης Αυτού ουκ έσται πέρας, ο δοξάζων τους δοξάσαντας αυτού" ως αψευδώς επηγγήλατο. Όντως ο Άγιος Νεκτάριος είναι ο Άγιος του αιώνος μας, ο γλυκύς, ο πράος, ο ανεξίκακος, ο ταπεινός και διά τούτο έλαβε και λαμβάνει τόση χάρη από τον Κύριος της Δόξης. Ο συμπαθής Άγιος να παρέχει ενί εκάστω, εν παντί και πάντοτε την πατρική και σωστική αντίληψίν του και βοήθειαν. Αμήν.

(Δημοσιεύθηκε στο <http://www.i-m-patron.gr/agiosnektarios/bio.htm>).

Άγιος Νεκτάριος: «Ει εμέ εδίωξαν και υμάς διώξουσιν». Βρωμερές συκοφαντίες

Πολλά όμως διεσπείροντο από τους κακούς ανθρώπους στην Αθήνα περί του Πενταπόλεως και της ανέγερσης της Μονής [δηλαδή της γυναικείας Μονής της Αγίας Τριάδος στην Αίγινα, της οποίας κατόπιν διετέλεσε εφημέριος και πνευματικός]. Πολύ εδοκιμάσθη από τους διεστραμμένους, τους μοχθηρούς και τους συκοφάντες. Διέδιδαν συκοφαντίες ανηθικότητας ανηκούστους. Ησυχολήθη με αυτές και η Ιερά Σύνοδος. Ο δέ τότε Πρόεδρος αυτής, ο Αθηνών Θεόκλητος μετέβη αυτοπροσώπως επιτοπίως το 1908, διά να εξετάση. Φεύγοντας όμως από εκεί αναγκάσθηκε να ομολογήση ότι «ήτωσ ὄντως Θεῖον ἔργον».

Πολύ τον κατέτρεξε και ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών Μελέτιος Μεταξάκης. Αυτός διετέλεσε και Οικουμενικός Πατριάρχης και Πατριάρχης Αλεξανδρείας. Αυτός ο δυστυχής ήτανε μασώνας μοντέρνος, νεωτεριστής και έκαμε πολύ κακό στην Εκκλησία.

Αυτός ήταν και κατά του μοναχισμού. Όταν ο Άγιος αγωνιζόταν με τόσες δυσκολίες να κτίση το Μοναστήρι, επήγε και τον απέτρεπε...

-Τί κάνεις εδώ; Μοναστήρι κτίζεις τώρα; Δεν βλέπεις ότι τόσα εξωκλήσια γύρω εδώ ερήμωσαν; Δεν είναι για Μοναστήρια στη σημερινή εποχή.

Ο Πενταπόλεως όμως εξηκολούθησε και έγινε το Μοναστήρι και άλλα πολλά κατόπιν, ώστε η Αίγινα σήμερα να έχει τα περισσότερα Μοναστήρια. Το προείπεν ο Άγιος: **«Θα γίνη, είπεν, η Αίγινα το Άγιον Όρος των Μοναζουσών».** Και ήδη έχει εννέα Μοναστήρια γυναικών.

Αλλά και ποία διαφορά στο τέλος των δύο Ιεραρχών. Ο Μεταξάκης, που έκαμε τόση εις βάρος της Ορθοδοξίας, είχεν οικτρών τέλος. Τον βρήκαν ένα πρωί κάτω από το κρεβάτι του νεκρόν και με την γλώσσαν του έξω. Αυτήν ακριβώς την γλώσσαν, που έλεγε αυτά στον Άγιο και τόσα εις βάρος της Ιεράς Παραδόσεως και της Ορθοδόξου Εκκλησίας!

Εξ αντιθέτου, ο Πενταπόλεως, που έμεινε πιστός εις την Ι. Παράδοσιν και υπέμεινε τους πειρασμούς και διώξεις, είχεν άγιον τέλος και σήμερα τιμάται, όχι μόνον από το Πανελλήνιον, αλλά και από όλην την Υδρόγειον.

Είναι αληθές, ότι ο Θεός παρεχώρησε να περάση και εκεί πολλές θλίψεις και πίκρες. Παρ' όλην την εκεί εργασίαν του, πολλοί κακοί άνθρωποι, όργανα του διαβόλου έλεγαν, **ότι ο Άγιος είναι υποκριτής** και, ότι όλα αυτά που κάνει, είναι υποκριτικά. Έφθασαν μάλιστα στο σημείον να τον κατηγορούν

για **ανηθικότητες** και, ότι το Μοναστήρι το κατάντησε άντρον ακολασίας! Διέδιδαν, ότι οι μοναχές γεννούσαν νόθα παιδιά και τα πετούσε στο πηγάδι.

Κάποια μητέρα, μάλιστα, που την έλεγαν στην Αίγινα «Κερού» είχε μια κόρη 16 ετών χαριτωμένη, συνετή, φρόνιμη και θεοφοβούμενη. Η μητέρα αυτή είχε μανία καταδιώξεως προς την κόρην της και πολλές φορές επιχείρησε να την σκοτώσει. Το δυστυχισμένο αυτό πλάσμα βρήκε καταφύγιο στο Μοναστήρι του Αγίου Νεκταρίου. Ο Άγιος, πονόψυχος καθώς ήταν, το δέχτηκε και το προστάτεψε.

Η Κερού δεν μπορούσε να το χωνέψει και άρχισε να συκοφαντή τον Άγιο. Τα λόγια της ήταν πολύ φαρμακερά και πειστικά. Ο Σεβασμιώτατος ανέφερε το περιστατικό στο Μητροπολίτη Αθηνών, Θεόκλητο, ζητώντας οδηγίες. Εκείνος τού είπε να την προστατεύσει την κοπέλλα. Η κοπέλλα έφθασε στα 18 της χρόνια. Η Κερού όμως το πήρε πείσμα. Είχε το σατανά μέσα της. Επήγε στον Πειραιά και άρχισε τα κλάματα μπροστά στον Ανακριτή να διηγείται την τραγωδίαν της. «Ένας Καλόγηρος, που τάχα ασκητεύει, μού την πήρε στο γυναικομονάστηρο. Αυτός έχει όλες τις καλόγηρες ερωμένες. Σώστε το παιδί μου...».

Ο Εισαγγελεύς πήρε την κατάθεσιν και την επομένην πήγε αγριεμένος στην Αίγινα με δυό χωροφύλακες. Παρεβίασε την πόρτα, παρά τους κανονισμούς του Μοναστηριού, και μπήκε κατ' ευθείαν στο διαμέρισμα του Αγίου. Οι Μοναχές αναστατώθηκαν και άρχισαν να κλαίνε. Ο Δεσπότης σηκώθηκε με το συνηθισμένο Χριστιανικό του χαμόγελο να τους υποδεχθή. Ο Ανακριτής έξω φρενών, είπε εις τον εβδομηκονταετή τότε γέροντα:

-Βρε παληοκαλόγηρε!... πού είναι τα παιδιά που κάνεις; (Επηκολούθησε αισχροτάτη φράσις). Αυτά κάνεις εδώ πέρα; Κατόπιν τον έπιασε από το ράσο και τον απειλούσε, λέγοντας:

-Θα σου ξεριζώσω τα γένια τρίχα-τρίχα.

Ο Άγιος δεν έβγαλε λέξι. Μόνον με το χέρι του έδειχνε ψηλά και έλεγε: -Βλέπει ο Θεός. Ξέρει ο Θεός!!

Και πράγματι! «έστι δίκης οφθαλμός, Ός τα πάνθ' ορά». Ο ασεβέστατος Εισαγγελεύς σε μια εβδομάδα αρρώστησε βαρεια. Είχε τρομερούς πόνους από την αρρώστειά του. **Το χέρι εκείνο, που έπιασε και κουνούσε τον Άγιο, ξεράθηκε.** Τότε το συναισθάνθηκε και ζήτησε να τον πάνε μπροστά στον Άγιον, να τον συγχωρήσει. Πράγματι τον πήγαν. Έπεσε στα πόδια του Αγίου,

μαζί με την γυναίκα του και ζητούσε να τον λυπηθή. Ο Άγιος προσευχήθηκε στο Θεό πολύ. Ήταν ο μακάριος ανεξίκακος και μακρόθυμος. Τον συνεχώρησε με την καρδιά του. Του Εισαγγελέως [ωστόσο] **έπειτα από δύο χρόνια τού κόψανε το χέρι**. Εκείνο το χέρι που κουνούσε, από το γιακά του ράσου, τον Άγιο.

Το Μοναστήρι του όμως, παρ' όλα αυτά, επρόκοψε. Εν τω μεταξύ η Αδελφότης εμεγάλωσε, γιατί προσετέθησαν και άλλες Αδελφές και μάλιστα μορφωμένες. **Έγινε ένα πνευματικόν κέντρον, που ξεκούραζε ψυχικά και φώτιζε τους ανθρώπους.»**

Από το βιβλίο του μακαριστού αρχιμανδρίτου Χαραλάμπους Δ. Βασιλόπουλου «Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ» (εκδ. «Ορθόδοξου Τύπου», Κάνιγγος 10, Αθήναι 2001).

Αναδημοσίευση από την ιστοσελίδα: .Απόψεις για τη Μονή Βατοπαιδίου.

Πηγή : <https://impantokratoros.gr>